

Tijd voor de waarheid!

In liefde en oorlog is alles toegestaan zegt men weleens! Wellicht naïef, maar bij de ACMP-CGPM waren we tot voor kort nog altijd de mening toegedaan dat er bepaalde grenzen zijn die men niet mag overschrijden. De recente realiteit was echter iets totaal anders en dus zijn we genoodzaakt een aantal zaken recht te zetten.

Zo doet het verhaal de ronde dat de ACMP-CGPM bij de bekendmaking van het plan op 12 oktober in Evere, de minister gefeliciteerd zou hebben en hiermee het plan met gejuich aanvaard heeft. Of het nu te maken heeft met de taalkennis van sommige collega's of het late uur en de bijhorende stress om zo spoedig mogelijk de zaal te kunnen verlaten om naar journalisten en politici van 'de familie' te kunnen telefoneren weten we niet, maar deze bewering is verre van correct. De juiste weergave van wat er gebeurde is dat bij het afronden van zijn uiteenzetting, de minister onder andere verduidelijkte dat hij geen applaus verwacht voor zijn beslissingen. De ACMP-CGPM nam, bij monde van haar Secretaris-generaal Emmanuel Jacob, als eerste het woord en opende met de reactie: *"Mijnheer de Minister, u heeft geen applaus gevraagd en u zult er ook geen krijgen. Het plan is wat het is."* In de taal waarin deze woorden werden uitgesproken is dat verre van een aanvaarding van iets.

Een tweede element wat nogal graag gebruikt wordt door sommigen van onze collega's van de politieke vakbonden is de onafhankelijkheid van de ACMP-CGPM. Nu is dit niet nieuw natuurlijk! Al jaren verwijt men ons 'corporatistisch' te zijn en met de regelmaat van een klok krijgen we daarbij het label opgekleefd van de spreekbuis of de vakbond van de overheid te zijn. De laatste weken ging het verwijt in crescendo tot zelfs 'de vakbond van de regering'! Als we al zouden kunnen lachen met zulke lage en dwaze verklaringen is het dat we tenminste evolueren. Spreken in naam van de regering is al niet niks! Wat echter het sterkste is, is dat dit verwijt juist komt van organisaties die stuk voor stuk behoren tot een politieke familie of zuil (zoals men dat in België zo graag noemt) en hierdoor sowieso een stuk van hun eigenheid opgeven. Maar wellicht hebben rode en blauwe vlaggen niks met de politieke familie te maken en is dit louter toeval! Ook partijkaarten, en niet alleen bij de traditionele partijen maar zelfs bij splinterpartijen, zijn wellicht evenmin een teken van afhankelijkheid!

En wat met de onafhankelijkheid van de ACMP-CGPM. Artikel 1 van onze statuten stellen duidelijk het volgende:

In het kader van de wet van 11 juli 1978, houdende regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakorganisaties van het militair personeel, wordt een a-politieke vakorganisatie opgericht die de naam draagt van "Algemene Centrale van het Militair Personeel", afgekort "ACMP".

De ACMP heeft geen enkele taalkundige, filosofische, politieke of godsdienstige binding.

Onlangs hebben we hierover per mail op een terechte vraag van een lid ongeveer het volgende antwoord gegeven.

Laten we dadelijk duidelijk maken wat we al dan niet bedoelen met onafhankelijkheid. Indien men met 'onafhankelijkheid' (in onze syndicale context tenminste) zou bedoelen dat we als vakorganisatie sowieso oppositie moeten voeren en eender wat er op tafel komt of naar voor wordt geschoven, verwerpen of hierover hard gaan roepen en verwijten, dan zijn we inderdaad niet onafhankelijk. Onafhankelijkheid is onze ogen proberen onze eigen agenda waar te maken en dit zonder ons, in tegenstelling tot anderen, in een bepaalde richting te laten drukken door externe machten of krachten.

We kunnen hiervoor verwijzen naar onze congresstukken (die iedereen in zijn archieven van De Schildwacht van verleden jaar kan vinden) en u zult zien dat we een uitvoerig programma hebben geschreven. Men zal zich wellicht ook herinneren dat we dat vijfjaarlijks doen. Het is dit programma dat wij, ACMP-CGPM en niemand anders, opstellen en goedkeuren om nadien proberen aan de man te brengen en om te zetten in realiteit. Sta ons toe om te beweren dat het laatste sectoraal akkoord dat werd afgesloten een zeer hoog percentage van ons programma heeft meegedragen. Dit wil dus betekenen dat de drie gekleurde collega's ons programma voor een groot deel mee hebben onderschreven. Sta ons toe om ook eens arrogant te zijn!

Onafhankelijkheid is onze ogen proberen onze eigen agenda waar te maken en dit zonder ons, in tegenstelling tot anderen, in een bepaalde richting te laten drukken door externe machten of krachten.

Idem dito voor de minister die dit akkoord mee onderschreven heeft. We kunnen u echter wel verzekeren, en de volgorde van werkzaamheden rond dit akkoord is hiervan een bewijs, dat ons eisenpakket (ons programma) er als eerste was en niet andersom. Het is geen verhaal van de kip of het ei! Wanneer we dit als voorbeeld nemen dan kunnen we toch moeilijk voor het plezier van sommigen schande gaan roepen wanneer wij ons eigen programma proberen uit te voeren! Dat de budgettaire beperkingen en de financiële crisis ons hier wellicht parten gaan spelen kon niemand voorzien.

En dan maken sommigen vlug vergelijkingen tussen onze houding ten overstaan van de vorige en de huidige Minister van Landsverdediging. We kunnen u alleen maar aanraden om de oude Schildwachten van 2000-2001 even te herlezen. We hebben destijds van lezers zelfs opmerkingen gekregen (en gepubliceerd) dat we net iets te veel met de toenmalige MOD, ja André Flahaut, mee stapten. Dat dit nadien veranderende heeft gewoon te maken met het feit dat wij reageren wanneer er op een realistische manier gereageerd moet worden. **En hiermee is het kernwoord gegeven: realistisch!** Wanneer men onze congresstukken herleest en daarnaast ook het mission statement van de ACMP-CGPM doorneemt (onlangs op formaat A3 in De Schildwacht hernomen) dan zal men vaststellen dat de ACMP-CGPM een realistische organisatie wil zijn. Wanneer we bijvoorbeeld in de huidige situatie zouden meehuilten met hen die de voorbije weken aan de kazernepoorten stonden te

roepen en de militairen en hun families op straat willen laten komen, dan beliegen en bedriegen we onze leden! Wij zijn gewoonweg niet bevoegd om over sluitingen beslissingen te nemen of hierin tussen te komen en we zijn nog veel minder in staat om daar ook maar één letter aan te wijzigen.

De ACMP-CGPM heeft altijd getracht een consequente houding aan te nemen en we hopen dat we dat ook blijven doen. En vandaag kan dat in verstandhouding met de overheid zijn (MOD, CHOD, defensiestaf, ... of eender wie betrokken partij is) en morgen kan dat in conflict zijn. Dat is nu juist de waarde van onafhankelijkheid!

En dat we nu verwijten krijgen is wellicht een deel van het spel. Maar men moet dan wel begrijpen dat de organisaties die ons bepaalde verwijten sturen in vroegere tijden, wanneer hun 'kleur' aan het bewind was, kind aan huis waren op het kabinet van Landsverdediging en dit zowat als hun tweede maatschappelijke zetel zagen. En dat dit nu met een minister van een andere kleur, niet meer zo is of dat hun politieke familie ergens hangt tussen oppositie en meerderheid, moet wellicht frustrerend zijn.

De ACMP-CGPM heeft altijd getracht een consequente houding aan te nemen en we hopen dat we dat ook blijven doen. En vandaag kan dat in verstandhouding met de overheid zijn (MOD, CHOD, defensiestaf, ... of eender wie betrokken partij is) en morgen kan dat in conflict zijn. Dat is nu juist de waarde van onafhankelijkheid!

Maar alvorens af te sluiten willen we toch nog het volgende meegeven om even over na te denken. Degenen die nu schreeuwen en een sociaal bloedbad voorspellen zijn wel dezelfde die met een minimum aan opmerkingen of zelfs zonder opmerkingen, de wet GLC goedkeurden. Indien we die wet op de voorziene datum hadden uitgevoerd, zoals zij dat aanvaard hadden, dan zaten we nu wellicht aan de eerste militairen die op basis van het oriëntatiepunt Defensie moesten verlaten. En wat gingen we die aanbieden? Functies bij andere departementen waar een overschot aan ambtenaren is die men wil afslanken? Bij Opel dat op de rand van een sluiting blijft hangen? Bij Alken-Maes waar één op vijf personeelsleden weldra kunnen vertrekken?

Niemand kan in een glazen bol kijken, alhoewel sommigen ons daar met hun voorspellingen aan doen twijfelen, maar zouden we dan ook opgeroepen hebben om op straat te komen?

Realistisch en consequent blijven! Het is niet zo eenvoudig als het lijkt!